

ALBERT GÁBOR*
„SOK ITT A BAJ URAM, MINDENBEN, NAGYON IS SOK!”
Erkel Ferenc Hunyadi Lászlója Párizsban

A magyar emigráció legjobbjai sosem feledkeztek meg a kényszerűségből elhagyott hazáról. Ha alkalom adódott, ha lehetőség kínálkozott, mindent megtettek a haza érdekében. A politika mezején éppúgy, mint a kultúra területén. Az 1848-49-es emigráció sem kivétel. Amikor a Kossuth-ellenességével elhíresült egykori miniszterelnök – egyébként 1840-től a Magyar Tudományos Akadémia tagja – Szemere Bertalan és Erkel Ferenc kapcsolatát idézem, ebben nyoma sincs a politikai viták és harcok olykor gyűlöletbe forduló szenvedélyességének. Helyette inkább a haza érdekében akár áldozatra is kész segíteni akarás jellemzi.

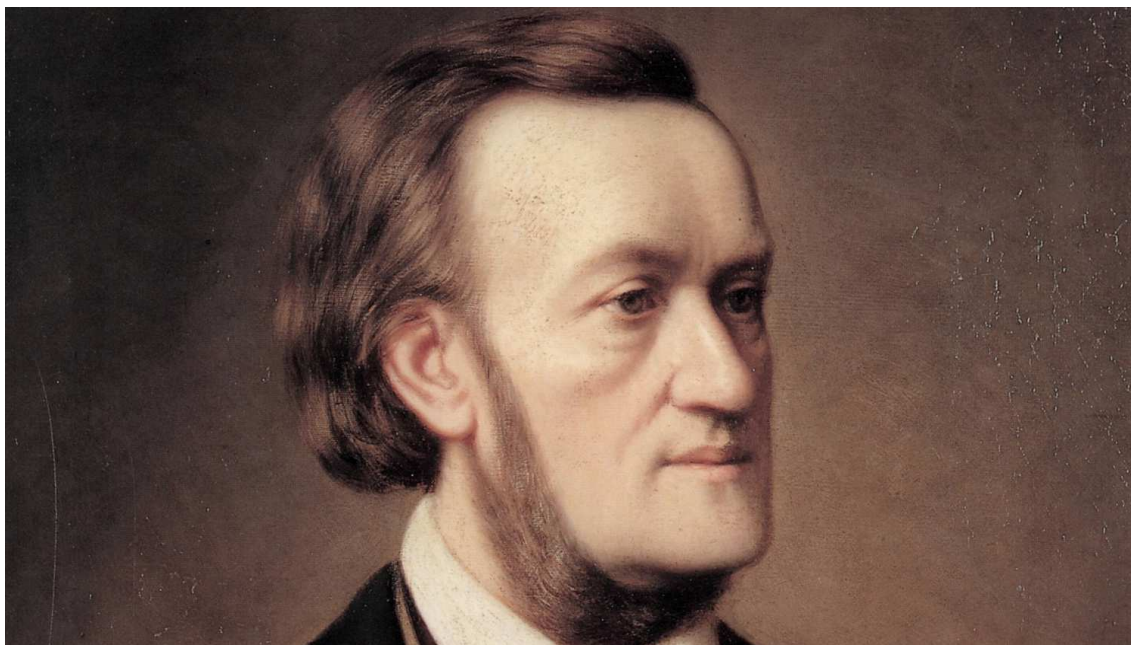

Szemeréné Jurkovich Leopoldina és Szemere Bertalan (Montázsmagazin)

A III. Napóleon Párizsában otthonra talált Szemere házaspár közismerten nagy barátja volt a zenének, s gondolom, a hosszú ideig Bécsben élő angyali Dina (Szemere Bertalan felesége, Jurkovich Leopoldina) lehetett a hangverseny-látogatások szervezője.

Az egykori miniszterelnök lelki betegségének ijesztő jelei sem akadályozták meg őket abban (az 1860-as években vagyunk), hogy a politika és a borügyletek mellett a művészeteknek is áldozzanak. Nem anyagiakkal – erre nem volt módjuk – hanem sokkal értékesebb valutával, az emberi odafigyeléssel.

Az ugyancsak 1848-as száműzött Richard Wagnerrel még 1860 áprilisában ismerkedtek meg, s ezt, mint jelentős eseményt Szemere is megemlíti naplójában.

Richard Wagner (Fidelio)

Megismerkedénk Wagnerrel, a híres zeneszerzővel is, eszes, de nagyon is elmélkedő ember, tele magával. Bár vagyontalan, hôtelt bérelt, fényesen bútorozta, inast tart, estélyeket ad, bár tele adóssággal. Neje jó, egyszerű asszony, ki hozzánk gyakran jár.

Jobbról-balról annyi koncert-jegyet kapunk, hogy minden héten kétszer-háromszor mehetünk volna, sőt jegyekkel másoknak is kedveskedhetünk. (Napló. II. 215.)

Egy évvel később – 1861. márciusában – ők is tanúi a *Tannhäuser* párizsi bukásának, és Szemeréné felháborodásáról maga Wagner tudósít önéletrajzában: ... *a második felvonás után a magyar forradalmi miniszter, Szemere, felesége is eljött hozzánk, magánkívül volt, és biztosított, hogy a színházban már nem lehetett tovább kibírni.*

Hogy milyen meghitt volt a két család közti kapcsolat, azt abból a levélből is megítélhetjük, amelyben Richard Wagner Dinát születésnapján köszönti, és ajándékként a *Tannhäuser* egyik himnuszának kottáját mellékel. A levél szerencsére fennmaradt, a kotta sajnálatos módon elkallódott.

Mélyen tisztelt Barátnőm!

*Mily hálátlannak kellene lennem, ha még a mai napon is elmulasztanám, hogy tiszteletére himnuszt zengjek. Ezt a himnuszt mellékelem! Ennek dallamát már hallotta a *Tannhäuser*-ben, s hogy ott nem tette meg a kellő hatást, az*

minden bizonnyal a szövegen múltott. Ezt most megjavítom, s bizonyos, hogy ha jól s főleg, ha desszert után éneklik, magával ragadó hatásúnak kell lennie.

Mihelyt a miniszter úr visszatér, egyszer ki fogjuk ezt próbálni; a nagy pincészeti veszteségek miatt is hadd vigasztalódjék meg némileg.

Hogy ez mielőbb bekövetkezzék, az ma, azon a napon, amelyen néhány év előtt – jól emlékszem – született, valóban a legjobb kívánság, amellyel kedveskedhetem.

A jóságos Isten vegye Önt pártfogásába, adjon férjének valamit az ő kétségkívüli mindenhatóságából, s adjon Önnek az ő ismert mindentudásából éppen annyit, hogy minden rosszból mitsem tudjon meg.

Szívélyes üdvözlettel

Wagner Richardja

Párizs, 1862. április 16^{án}.

Malwida von Meysenbug

/Született Malwida Rivalier (1816-1903) német írónő, aki politikusként írók és művészek védőjeként dolgozott./

Wagner révén a később világhíressé vált Malwida von Meysenbug emlékiratába is bekerült Szemeréné, ugyanis az ő közvetítésével vette fel a kapcsolatot, találkozott újra Wagnerrel, és ismerte meg Wagner feleségét. A nagy és híres emberekre vadászó Malwida ugyan Dina (Szemeréné) nevét nem írja le (bizonyára nem találta elég hírnevesnek!), de a két emlékiratot szembesítve teljesen egyértelmű, hogy az alábbi idézet „egy ismerős magyar hölgye” nem más, mint Szemere Bertalanné.

„....legközelebbi célom az volt – írja naplójában Malwida von Meysenbug –, hogy a fenséges zene alkotóját viszontláthassam... A véletlen úgy intézte, hogy egy hangversenyre egy ismerős magyar hölgygel mentem, és éppen Wagner és felesége mögé kerültünk. A magyar asszony ismerte Wagnerékat, és megszólította őket. Én odafordultam hozzá és üdvözöltem. Megismert és

kedvesen mondta: 'Ejnye, Önnel szemben jóvátennivalóm van, akkor nagyon rossz kedvem volt; de annak csak az angol köd volt az oka.'

Aztán bemutatott feleségének, és mindketten meghívtak, látogassam meg őket."

(Malwida von Meysenbug: *Nagy emberekre emlékezem*. Bp. 1964. 207. l.)

Anne de la Grange mint Szilágyi Erzsébet Erkel Ferenc Hunyadi László című operájában /
litográfus Barabás Miklós (Digitális Képtárház - OSZK)

Szemeréék művészetpártolása azonban azt is jelentette, hogy a magyar zene franciaországi megismertetését is hazafiúi kötelességüknek érezték. Párizsi megismerkedésük La Grange asszonnyal – Erkel még 1850-es pesti szereplése alkalmából neki írta az úgynevezett "*Lagrange áriát*" – adja az "eszmét", hogy meg kellene próbálni Párizsban is előadatni Erkel Ferenc *Hunyadi Lászlóját*.

Szemere Bertalanné azonnal ír Erkelnek. Kéri a zeneszerzőt, hogy vegye fel a kapcsolatot La Grange asszonnyal, aki pártfogolja ügyét, s ami a legfontosabb, amilyen gyorsan csak lehet, küldje el operája, a *Hunyadi László* vezérkönyvét. Már ebben a levélben is megemlíti, hogy óvatosnak kell lenniök,

mert „három év előtt nagyon lehangolta ebbeli reményeimet [ti. Hunyadi László párizsi előadását] Wagner Tannhäuserének bukása, amely mű iránt végtelenül érdeklődtem, s minden tölem telhetőt megtettem azért, hogy ő célját elérhesse, mert Wagnerhez és feleségéhez meleg barátság fűzött és zenéjének tömérdek szépségét csodáltam.

Szemeréné német nyelven írt levelének tisztán maradt oldalát a takarékos Szemere magyar nyelven írt, az alábbiakban idézett levele töltötte ki.

Okt. 31. 1863.

Tisztelt Erkel úr,

Kedves nőm előadván mind hő érzelmiünket Kegyed, mint bámulatunkat zeneművei iránt, mind nagy vágyunkat s készségünket mindent megtenni, hogy gyönyörű dallamai a külföldön is megismertessenek, kivált Párizsban, mely ilyen művészi tárgyakban egyik legfőbb hangadó,— mondom, hogy mindezt nőm előadván, nem tartom szükségesnek azokat ismételni.

Annyi igaz, a pillanat szerfölkött kedvező, nemcsak azért, mivel most itt új nagy operákra nincs semmi kilátás, s bár Rossini itt van ugyan – de folytatja régi dolce far nientejét [édes semmittevését], Meyerbeer is itt van – de az Africaine, a sokszor ígért, most nem is ígértetik, – mint Berlioz Trójaiakja sem, – Auberről és Dávidról is hallgat a krónika, s így az olasz és a francia nagy opera a régi, bár szép darabokon kérődznek; de nemcsak ezért kedvező a pillanat, hanem mivel Mme de La Grange van itt, ki pár estélyen kivívta magának az általános diadalt. Ilyen szószóló sokat, csaknem mindent tehet; ő a prima-donna (úgy hallom 80.000 frankot kap); ítélete tekintéllyel bír a zenében; a Direktorial legszívesb baráti viszonyban áll: óhajtaná Erzsébetet énekelni, és Kegyedről a legmelegebben beszél, mint zeneműveiről is, s ezért a sikerre mindent megteend, – de megteend már a magyar névért is ő, ki könnyezve mondá nőmnek: "nincs nép, melyet úgy szeretnék, mint a magyart, örülök, ha onnan valakit láthatok, – életem legszebb napjait ott éltem." ... Szegény özvegy! mikor könnyezett, bizonyosan szeretett férjének sírdombjára is emlékezett vala.

Mi, íme, csak az eszmét adjuk. Sokszor gondolánk rá, de az időpontot kedvezőnek most látjuk. Még az a lengyel-láz is, mellyel itt telve a levegő, hasznos a vállalatra; hiszen már a két nép öltözete hasonló és rokon, mi jól hatna a közönségre; – és bár most nem beszélnek mirőlünk, de e nemzetnél mi is, magyarok, jó emlékezetben állunk. Tehát mi adjuk bár az eszmét, Kegyed, mint művész, mint a theatralis életben s kérdésben szakférfi, ítéljen meg minden viszonyokat: mi várható, mi tehető, mi teendő, és aztán miképp, mi rendben, mi sorban s mi modorban kell haladni a dologban?

Mme de La Grange azt is megjegyze, hogy ideérkezék egy tenor, Fraschini, kihez hasonlót ő, életében csak egyet hallott. Ez pedig szükséges erő a darabhoz – és ő éppen az, aki kell. Csak egyszer lépett fel még, október 27^{én} Lucia Lammermoorban, és elmondhatja: venit et vincit [jöttem és győztem]. A

Journal des Débats – itt is a fő lap, – így szól róla (emlékezetből mondok pár szót): "quelle voix large, - juvénile, - sympathique, pénétrante! Voilà! un de ces grands tenors..." etc. etc. (lásd *J. des Déb. de 30 Octobre*) [minő gazdag, fiatalos, megnyerő, átható hang! Íme, egy nagy tenorista...]. – Ezen felül az énekesek mind olaszok, kik a magyarok hív barátai - ez is fontos előny; fognak énekelni *con amore e furore!* [szeretettel és tűzzel!]

Mi illeti a lapokat, melyek nem imponálnak ugyan eldöntőleg a közönségnek, de közremunkálásuk van, hatásuk nevezetesen, számos szerkesztőségekkel vagyok összeköttetésben. Szintén az olasz opera ügyét s diadalmait tűzzel pártoló s roppant számmal járó olasz közönség közül is sokkal viszonyunk van.

Van még egy, talán a jövőt tekintve is hasznos s fontos ismeretségünk, t.i. a francia nagy opera egyik Direktorával, ki maga több, és sikerrel s gyakran adott operák textusának költője. Gondolnám, vele a szöveg francia s illetőleg olasz fordítására ügyelhetnék.

Íme, közölvén Kegyeddal az eszmét, a részletek miként elitézését s a határozást belátására bízuk.

Ha akarja megtenni a kísérletet, miről nem kétljük, hogy diadallal végződne, s más módot, biztosabbat, olcsóbbat, talán alkalmit, – de sietőst, nem tudna a kiküldésre; tán legjobb lenne könyvárosi úton ideküldeni a partitúrt [vezérkönyvet, partitúrát]. Én ismerem "Mr. A. Franck libraire-t, 67. rue de Richelieu." Egyébiránt cselekedjék miként legjobbnak látja.

Mindenesetre, tisztelt Erkel úr, ez ajánlatunkat személye irányában vegye jeléül lángelméje iránti hódolatunknak, és egy más, általánosb szempontból, vegye jeléül annak, hogy 14 éves távollét és sok nem is képzelt, otthonról eredt keserűség dacára is él bennünk a Haza szerelme, s annak valódi dicsőségét, bárminémű légyen az, a külfölddel megismertetni most sem sajnálunk sem áldozatot, sem fáradságot.

Fogadja kézszorítását távol élő, s Kegyedet igazán tisztelő hazafitársának

Szemere Bertalan

Szemere betegségére jellemző, hogy ennek a szabatos, külső megjelenésében és tartalmában is "normális" levélnek a társaságában milyen zavaros, kapkodó feljegyzéseket, levélvázlatokat vet papírra. Feszült és kritikus helyzetekben a túlterhelt és beteg idegrendszer felmondja a szolgálatot. Ez a levél néhány nyugodtabb nap, a betegség lucidum intervallumának, világos időszakának terméke.

Szemeréék terve ezek után itthon sem marad titok. Arany János lapjában, a *Koszorúban* például már november 15-én a következő közlemény jelent meg:

Szemere Bertalan igen melegen írt levelet intézett Erkel Ferenchez, melyben felszólítja jeles zeneszerzőnket, hogy „Hunyadi László” című operáját küldje ki hozzá, mivel – az operai újdonságok szükséges volta miatt – soha jobb alkalom nem ajánlkozott, mint most, egyik legszebb magyar dalművünket a nagy világgal megismertetni: annyival is inkább, mivel La Grange asszony, – ki épp oly örömmel emlékezik ránk, mint mi őrá – jelenleg az olasz operánál van szerződötve (80.000 frankra), s maga is megígérte, hogy, mint Szilágyi Erzsébet, mindent el fog követni a darab érdekében. La Grange asszony dec. végéig marad Párisban, akkor két hónapra Spanyolországba megy, s márciusban az operai saison végére tér vissza Párisba, amikor a Hunyadi László színre kerülhet. Óhajtjuk, hogy ez meg is történjék, s épp oly gyönyört okozzon ott, mint itt.

Az újságcikkkel majdnem egy időben Erkel Ferenc levele is megérkezik Párizsba.

Erkel Ferenc (Cultura.hu)

Pest, 1863. november 14.

Különösen tisztelt jóakaró Uram!

Bátor voltam igen tisztelt nejéhez intézett levelemben azon megjegyzést tenni: miszerint a részletek elintézésével, mint még tán időelőtti elhatározással nem kívánnék alkalmatlankodni mindaddig, míg dalművem elfogadására s előadhatására biztosan nem számíthatok.

Én egy pár darabot újból átdolgoztam, illetőleg szélesebb, nagyobbyszerű alapra fektettem, és ugyanez okból a partitúrát csak a jövő hét elején fogom a postának átadhatni.

Feltéve, hogy operám elfogadtatik, én leginkább a fordítási nehézségektől tartok, s e részben az idő rövidsége miatt, - de azok legyőzése után nem látok oly akadályt, mely szükségképpen kiszorítson a saisonból, mert a zene mégis nagyobb részben könnyen exegrálható (exekválható) dallamos, - de még azonkívül a párizsi nagy operának ereje, tehetsége minden ágazatban hatalmas, nagyszerű.

Őszintén megvallva, én e nem álmodott vállalat sikerülésének s létesítésének igen-igen nagyon örülnék és pedig nem annyira ambícióból, mint inkább azon kapocs és összeköttetésért, melytől én a siker esetében nem jelentéktelen eredményeket várok.

Engedje meg, hogy szabadon kissé szincerizálhassak [őszintén beszélhessek], - úgyis rég az ideje, hogy rokonérezelmű egyéniséggel szemközt élveztem a bizalmas eszmecserélgetés gyönyöreit.

Nem tartozom azok közé, kikben az öntudat szerfelett fel van csigázva, - kik magukat túlbecsülik, éppen nem, de annyit tisztán érzek, s öntudatosan ki is merem mondani, hogy aránylag több bennem a készség, akarat és hivatás, mintsem az itt nyújtott létező alkalom azokat alkalmazhatni, érvényesíthetni!

Sok itt a baj Uram mindenben, nagyon is sok! Egyik nagy kalamitásunk a szövegek hiánya. Költőink tehetségesebb része nem szeret librettók készítésével foglalkozni, - a többi meg nem tud hozzá: - verset faragni a holdvilágról, és Zephirekről órákhosszat ábrándozni, ebből áll az egész mesterségük! - Helyén lehet a fabrikátumok e neme is románcokban, egyes dalokban, - de nem való, hogy valahogyan egy egészszé összefércelve operaszöveget képezzen; pedig ez - a hiányos, többnyire szerencsétlen scenírozást nem is említve, nincs nálunk másképpen. Én részemről már többször oly librettóval lepettem meg, melynek a ráfogott, pusztá elnevezésen kívül a szó teljes értelmében legkisebb tárgya vagy cselekménye nem volt; - ily nem létező szituációkból tessék aztán a zenének valamit produkálni!

Szegényül, vagyunk Uram e részben! de azért mégis megvan mellette a sok tarka praetensio [önhittség], kivált a praepotens irkászsereg részéről, kik szakavatott kompetens kritikusoknak, műbíráknak és a közvélemény képviselőinek szeretik magukat elneveztetni, de azért soha egy talpra esett jó ötlettel, tanáccsal vagy okos észrevétellel az ügy előmozdításához nem járulnak, hanem igen is hatnak ellenkezőleg, kapcáskodnak, hívatlanul beleavatkoznak

mindenbe, még a legprivátabb viszonyokba is, csinálnak izgágát, zajt, botrányt, quantum satis s mindezt nem a művészet érdekében, hanem személyeskedésből, aljas egoizmusból.

Ide járul még intézetünk szegénysége is finánciális tekintetben; megvan a legjobb akarat, kitűzné biz az a jutalomkérdéseket akár tucatszámra, ha volna mivel jutalmazni !! Ily mostoha körülmények közt aztán nagyon természetes, ha az ember mintegy elfásulva letesz a szebb reményekről!

Egészen más a művész állása Párizsban és hasonló más világvárosokban, mert általában más ott a fogalom és más ott az alkalom is, csak egyszer sikerüljön az igazán hivatott trónak vagy művésznek magát megismertetni, magának egy kedvező kis álláspontot kivívhatni s biztosítva van egész jövőndője. Nem fillérkednek ott, midőn a szükséges kiállítás vagy érdemlett díjazás költségei számíttatnak; a nemzetiség kérdése s a politika nem szűlnék ott annyi akadályt, mint nálunk, hanem a do ut des ott a határozó végszó, és úgy is kell biz annak lenni.

Mindezek után tulajdonképpen csak azt akartam mondani, hogyha a szeszélyes szerencse tévedésből egyszer már csak engem is (bár ha rövid ideig is) üldözőbe venne, s operám a francia közönség ízlésével találkozni, megragadnám az ezeriben egyszer kínálkozó kedvező alkalmat, s az új összeköttetést kizsákmányolnám leginkább arra, hogy egy jobbacska francia vagy olasz librettó birtokába juthassak. Írtam én már 5 magyar operát, s dicsekedés nélkül legyen mondvá, kaptam is érte tapsot eleget; de miután esetlegesen 10 gyermekem is van, aki még annál is több gondot ad, szeretnék egyszer egy francia vagy olasz operát is írni, és pedig (kérem, ne botránkozzék meg!) merő spekulációból, hogy a siker esetére aztán magamnak oly nagy kvartélyt bérelhessek, melyben magam számára egy egészen külön szobácska, hova a gyerekek zaja el nem hat, komponáló teremül jusson; - mert a költészet magasztossága szerintem bizony nagyon is megfér a kényelem prózájával! Nem kívánok én nemzetem iránt valaha sem hálátlan, sem hűtlen lenni, – hálás elismeréssel fogadtam én mindig a sokszor érdemeim felett nyújtott kitüntetések, de nem fogja tán senki rossz néven vehetni, ha úgynevezett életrevalóságomat egyszer szülőföldemen kívül megpróbálhatnám!

Bocsásson meg, igen tisztelt jóakaró Uram, ezen tán extravaganciáknak is elnevezhető incisumaimért [közbevetéseimért], de legyen meggyőződve, hogy a felhozottakban mindenesetre több a valóság, mintsem a jó kedv és éppen azért ne botránkozzék meg, ha egyéniségemben a művész és ember közt tán oly sok magyarázhatlant talál!

Végre pedig engedje meg, hogy irántam már eddig is tanúsított igen sok fáradozását és jóságát, melyet kiérdemelni mindeddig még alkalmam sem vala, a legmelegebben megköszönjem. La Grange asszonyságnak kérem, kegyeskedjék addig is, míg azt tán személyesen tehetném, hódoló tiszteletemet jelenteni azon fogok lenni, hogy vezérkönyvem haladék nélkül rendeltetése helyére eljusson. Ami végre a sikert illeti, az jóakaróim kegyes közreműködésén kívül bizony

sokban a szerencsétől is függ: adja Isten, hogy dicső nemzetem dalai a külföldet is úgy áthassák, mint a honi kebelt!

Magamat nagybecsű hajlamába ajánlva, őszinte tisztelettel maradok mélyen tisztelt honfitársam, jóakaró Uram alázatos szolgálója
Erkel Ferenc

Nem egészen két hét múlva Szemere már a partitúra megérkezését jelentheti La Grange asszonynak.

Párizs, 1863. november 26^{án}

Asszonyom,

hála az Ön jóindulatának és jó emlékezetének, - itt vagyunk és örvendünk Önt csodálhatni. Kegyeskedjék e levél által fogadni köszöneteinket, nőmét, leányomét és magamét, remélve, hogy alkalmunk lesz azokat élő szóval is kifejezni.

Engedje meg, Asszonyom, hogy még egy újságot is jelentsek, sőt ünnepélyesen jelentsem azt: amikor ma este a házat elhagytuk, a vasútról éppen megérkezett egy doboz. Vajon mit tartalmazott? – A Hunyadi László partitúráját 3 kötetben. Láthatja Ön hát, hogy gyorsan haladunk. Jelenleg, Asszonyom, Önön áll, hogy kimutassa hatóerejét és szegény Magyarország iránti rokonszenvét.

Készek vagyunk mindent megtenni, - Ön rendelkezhet együttműködésünk felől,

mélyen tisztelő

híve

Sz. B.

Egy ismeretlen magyar zeneszerző operájának párizsi bemutatóját azonban nem könnyű megszervezni, minden követ meg kell mozgatni. Szemeréné régi ismerőse, Liszt Ferenc segítségét kéri. Hogy milyen eredménnyel, láthatjuk majd Liszt gyors, világfiasan udvarias, mégis őszinte válaszából.

Párizs, 1863. november 29^{én}.

Kedves Honfitársam!

Olyan ügyben fordulok Önhöz, mely nagyon a szívemhez nőtt, s amely szinte kétségbeesésbe visz. Kérem, jöjjön segítségemre! Előre is meg vagyok győződve, hogy nem utasít vissza, úgy az irántam való barátságából, mint szegény Erkel miatt, akit bizonyára Ön is szeret, s aki mint zeneszerző is, és mint 10 gyermek atyja, igazán minden figyelmünkre méltó.

Igyekszem, hogy az ügyet néhány szóval világosan elmondjam.

Néhány év óta azon töröm fejemet, hogy tudnám Párizsban a Hunyadi Lászlót előadatni... A nagy operában ez igen körülményes, mert az előadás az udvari intendaturától függ, - s nekem nincs elég tehetségem az intrikához, hogy itt sikert érhessek el. La Grange asszonynak a Théâtre des Italienshez való jövedele felfrissítette bátorságomat; ő, aki Pesten 1850-51^{ben} Erkel e művében oly csodás szépen énekelte Hunyadi özvegyét, hogy az érte való lelkesedés minden mértéken túlment, ő lehetne segítségemre és keresztülvihetné Erkel leg-hőbb óhaját, azt, hogy műve itt az Italiens-ben kerüljön előadásra. Meg is látogattam, igen jól fogadott, s az a gondolat, hogy az Erzsébetet énekelje, kedves volt előtte: kijelentette, hogy e szerepében igazán dicsérték, s hogy most itt van Fraschini, ez a csodálatraméltó tenor, kinek közreműködésével ez az opera sikert érhet el; - azt is tudom, hogy ő (La Grange) az Italiens igazgatójának, Bagier úrnak, bizalmas barátnője. Elhatároztam, hogy az egész ügyet az ő pártfogása alá helyezem. Arra a kérdésére, hogy a partitúra nálam van-e, azt válaszoltam, hogy nincs, de hogy elkérem Erkeltől. Úgy is tettem.

Amikor az én kedves zeneszerzőm e kérést tartalmazó levelemet Pesten megkapta, fejébe szállt a dicsőség (hisz ez magyar sajátosság), módosításokat tesz a partitúrán, az ügyet biztosra veszi, híreket közöl az újságokban stb., szóval egy csomó badarságot követ el...

Néhány napja már itt állok a vezérkönyvvel, s mert La Grange asszony rendkívül el van foglalva – négyszer énekel hetenként az Italiens-ben – nagy a veszedelem, hogy Hunyadiról, Erkelről s rólam meg fog feledkezni.

Ez nem szemrehányás, mellyel őt illetem, - hiszen neki nem lehet annyira szívügye egy magyar mű előadása Párizsban, mint nekünk, de ez csak arra való, hogy meggyőzzem Önt annak szükségességéről, hogy engem megértsen, s hogy elmondjam még egyszer, mennyire szüksége van az ő hatalmas pártolására a mi mesteriünknek Bagier úrnál, aki az ő véleménye előtt feltétlenül meghajol.

Egy jó levél, amit Ön, mint magyar s mint páratlan művész, La Grange asszonynak írna, a legjobb hatással volna, különösen, mert Önt legjobb emlékezetében tartja. Csak a minap is így kiáltott fel... "hiába, nincs más nagy zongoraművész a világon, csak Liszt Ferenc!"

Csak arra kérem, hogy ha ezt az annyira óhajtott levelet a lehető leghamarabb küldené el nekem, mert La Grange asszony szerződése december 26^{án} jár le, s ekkor Párizst Madriddal cseréli fel.

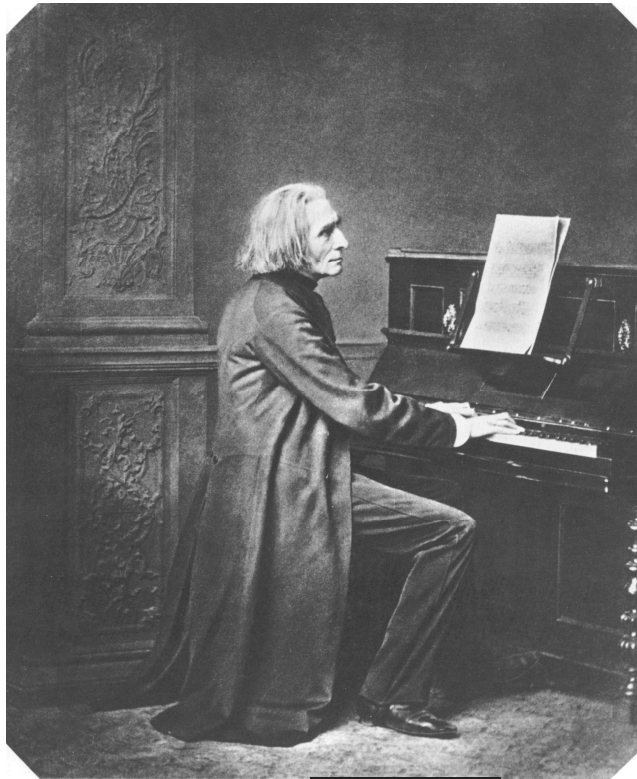
Igen boldog vagyok, hogy jó édesanyjáról, az én kedves anyai barátnőmről, a legjobbakat írhatom, testben és lélekben jól van, s mindazokat a megpróbáltatásokat, melyeket a sors az ő öreg napjaira tartogatott, oly megadással tűri, amelyért állandó csodálattal viseltetem iránta; férjem, ki szíves emlékezetébe ajánlja magát, szintén jó egészségben látta őt tegnap, úgyszintén Olivier urat is, akiről ma sokat beszélnek Párizsban.

Nem akarom hosszúra nyújtani levelem köznapi mentegetőzéssel, eléggé tudom, hogy Ön jó, s hogy honfitársainak minden alkalommal segítségére siet

még akkor is, ha azért néha hálátlansággal fizetnek, ami velem is gyakran megesik, de ami mindazonáltal nem tartja vissza a nemes szívet attól, hogy ismét jót tegyen.

Kedves uram és honfitársam, fogadja legmélyebb tiszteletem és csodálatom kifejezését.

Szemere Leopoldina

Liszt Ferenc (Kataliszt blogja)

Liszt Ferenc levele Rómából postafordultával érkezik Párizsba

Róma, 1863. december 12.

Csodálom bátorságát Asszonyom, és szívből köszönöm, hogy engem kegyeskedik társul hívni. Nem kellene késlekednem, s feltétlenül szívesen kitenném magam a balszerencsének is, ha bármily csekély reményét is látnám a jószerencsének. De ez utóbbira nincs kilátás, s ezért kérem, engedje meg nekem, hogy ezt honfitársi őszinteséggel megmondhassam, noha sajnálattal érzem, hogy barátságtalannak látszhatom. Ama csodálatos énekművész, akire a "Hunyadi László" sorsát bízta, minden bizonnyal alkalmas arra, hogy a mű sikerét biztosítsa. Ezt teljes mértékben bebizonyította Pesten, s ha valóban nem volna másról szó, mint hogy ezt Párizsban megkísérelje, ő abban nem kevésbé

tündöklene. Mindamellet nem lehet azzal elkábítania önmagát, hogy e mű előadását a Théâtre des Italiensben látni fogja, s úgy gondolom, meg kell elégedniünk La Grange asszony barátságos szavaival... amelyeknek legnagyobb része az Ön barátságának szól. Idegen operát Párizsba behozni óriási nehézségekbe ütközik, amit csak az tud jól megítélni, aki egy kissé hozzátartozik a mesterséghez, s aki a színházi ügyekben tájékozott, óh a szabad csere tantételének nincs itt hitele. Ama Cobden, aki ezt életbe fogja léptetni, még nem jelent meg a színpalak világának látóhatárán, s időközben a magyar, lengyel, orosz, német, spanyol és más zeneszerzők nem tehetnek mást, minthogy ezt felpanaszolják, s az életben lévő kitiltó rendszerbe jól-rosszul beletörődjenek. Azt fogják mondani: "Meyerbeer és Verdi végtelenül népszerűek Franciaországban." Ki ne tudná ezt? Mégis jegyezzük meg, hogy nem tekintve műveik ragyogó érdemeit (miután ezeket mind a francia színpad vagy az olasz színház számára írták), e népszerűségük oly tényeknek és tetteknek köszönhető, amelyek a szabad cserétől ugyancsak távol állanak.

Igazságtalan volna tehát La Grange asszony jóindulatát vádolnunk, hogy nem kockáztat oly védőséget, mely igaz, hogy igen nemes, de amely kényelmetlen, s esetleg veszedelmes. A divának azt kell énekelnie, amit műsora előír, s nekünk nincs más dolgunk, minthogy megtapsoljuk, s hogy minél inkább átadjuk magunkat az elragadtatásnak... s nincs tovább.

Ami a Hunyadi László vezérkönyvét illeti, erről több dolgot mondhatnék, amikre nézve őszintén örülnék, ha téveseknek bizonyulnának. Bármi történnék is, nézetem szerint annak, hogy a párizsi előadást keresztülvigyék, egyedüli módja az volna, ha Erkel úr erélyesen elhatározná, hogy odautazik (amint ezt néki már mondtam volt), s hogy teljes béketűréssel elvégzi az elkerülhetetlen előmunkálatokat. Szerencsétlenségünkre a partitúrák nem oly könnyen lépik át a határokat, mint a csomagok.

Bocsássa meg, Asszonyom, hogy levelére nem válaszolhattam kellemesebb módon. - A tapasztalatok legszomorúbbja az, ha barátaink nyomorúságát nem tudjuk orvosolni! Kérem, közölje Szemere úrral őszinte tiszteletem és nagyrabecsülésem nyilvánítását, mellyel vagyok legalázatosabb híve

Liszt F.

Róma, (Madonna del Rosario) 1863. december 12-én.

Köszönöm jó anyámról szóló híradását. Rövidesen írok neki.

Dina ugyan Liszt kétkedése ellenére sem adta fel a harcot, és a partitúrát 1864 decemberében Mimi hevenyészett prózafordításával átadta egy másik színháznak, a Théâtre Lyrique intendánsának. Szemeréék mindent megtettek, végül azonban mégiscsak Lisztnek lett igaza, a Hunyadi László párizsi bemutatójára, sajnos, nem került sor.

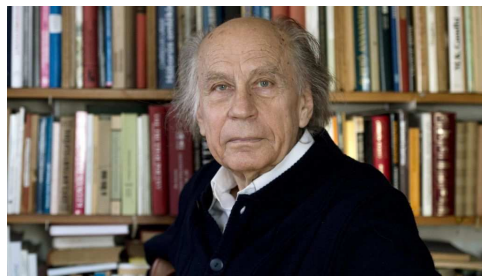
***Albert Gábor** (Egyházasharaszti, 1929. október 30. – Budakeszi, 2017. december 8.) Kossuth- és József Attila-díjas író, műfordító, könyvtáros. A Magyar Művészeti Akadémia néhai tagja (2011-2017).^[3]

Református családban született, édesapja adóügyi jegyző volt Egyházasharasztin. Gyermekéveit két ormánsági faluban, Sámodon és Sellyén töltötte. Középfokú tanulmányait a kőszegi katonaiskolában kezdte, majd a pécsi állami Széchenyi Gimnáziumban érettségizett. Egy-évet tanult a pécsi tanárképző főiskolán, a Pécsi Tudományegyetem jogtudományi karán és a budapesti teológiai akadémián, végül az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán végzett magyar-könyvtár szakon, ahol 1955-ben magyar szakos középiskolai tanári oklevelet és okleveles könyvtárosi diplomát szerzett.

Pályakezdő évtizedét az Országos Széchényi Könyvtárban töltötte gyakornoki beosztásban, majd 1964–1990 között az MTA Zenetudományi Intézet könyvtári és dokumentációs osztályát vezette. 1988-ban Tökéczi Lászlóval és néhány más protestáns értelmiséggel megalakította a Magyar Protestáns Közművelődési Egyesületet, amelynek első elnökévé Szentágothai Jánost választották, akinek halálát (1994) követően Albert Gábort választották elnöknek. Részt vett és előadásokat is tartott a Református Egyház által 1992 óta évente megrendezett szárszói konferenciákon, kezdeményezte, hogy azok legfontosabb előadásait kötetben adják közre, ez meg is történt 2002-ben (Szárszó 1992–2001 : a Református Értelmiségi Konferenciák előadásai. Szerkesztette: Albert Gábor–Tenke Sándor–Tökéczi László. Budapest, 2002). Az 1980-as években kapcsolódott be a Magyar Írószövetség munkájába, vezető tisztségeket is betöltött; volt elnök és választmányi tag, utóbb 1989–1994 közt az Írószövetségen belül működő Arany János Alapítvány kuratóriumának elnökévé választották.

1991–92-ben az Új Magyarország c. napilap alapító főszerkesztője, 1992–95 közt a határainkon kívül élő magyar kisebbségnek szóló Magyarok Világlapját szerkesztette.

Hangjátékok írásában és fordításában élen járt, ifjúsági rádiójátékait be is mutatták. Német hangjátékokat és -drámákat fordított magyar nyelvre. Irodalomkritikái, esszéi, novellái, tanulmányai, elbeszélései, regényei rangos irodalmi folyóiratokban (Kortárs, Nagyvilág, Jelenkor, Alföld, Confessio, Élet és Irodalom, Európai Utas, Somogy, Erdélyi Magyarság stb.) és önálló kötetekben jelentek meg.

***Albert Gábor** (Egyházasharaszti, 1929. október 30. – Budakeszi, 2017. december 8.) Kossuth- és József Attila-díjas író, műfordító, könyvtáros, a Magyar Művészeti Akadémia néhai tagja (2011-2017) esszéje a "Sok

itt a baj, Uram, mindenben, nagyon is sok "című esszé kötetben jelent meg, 2012-ben, a Pont kiadó gondozásában.

